

Luento: Häkkilinnut

Lintu on tarkoitettu vapaaksi. Linnut ovat suorastaan vapauden esikuvia. Silti lintujakin pidetään myös häkeissä - viihdyttämään ihmisiä. Vankiloissa sellivankia nimitetään usein nimellä häkkilintu – jail bird.

Ihmiskunta on pääosin kuin häkkilintuja. Ihmiset elävät vankeudessa vaikka luulevat olevansa vapaana. Tämän maailman henki sitoo ihmiset asenteillaan, vaatimuksillaan ja elämäntavoillaan omiin häkkeihinsä ja pilttuisiinsa. Uskonto ilman elämää on myös vankila ja orjuuden pesä. Jeesus puhui tällaisesta vankeudesta häneen uskoville juutalaisille. Mutta he ihmettelivät. Miten he voisivat olla vankeja ja orjia? ”He vastasivat hänelle: ” *”Me olemme Abrahamin jälkeläisiä, emme me ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka voit sanoa, että meistä tulee vapaita?”* Jeesus vastasi: *”Totisesti, totisesti: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.”* ” (Joh. 8:33,34). Apostoli Pietari kirjoitti samasta asiasta varoittaessaan seurakuntia valheopettajista: *”... lupaavat heille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia; sillä kenen voittama joku on, sen orja hän on.”* (2. Piet. 2:19).

Häkkilintuja on kaikkialla. Heitä on erityisesti valheopettajien mutta myös monien tosihurskaiden ihmisten joukossa. Osa ihmisistä on vankeja häkissään omaa tyhmyyttään tai välinpitämättömyyttään. Toiset ovat häkkilintuja heissä olevan tietämättömyyden vuoksi. He ovat lentäneet lentoaan kuin sokkoina ja ovat päätyneet sitten ansastajan verkkoon ja häkkilinnuiksi.

Me kaikki olemme olleet synnin vankilassa ja häkkilintuina jo pelkän syntyperämme vuoksi. Mutta moni on päässyt vapaaksi koska on totellut Vapauttajan ääntä. Vapahtaja, Jeesus Kristus, on tullut vapauttamaan kaikki vangit ja siirtämään heidät vapaille laitumille. *”Näin sanoo Herra: Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut; minä olen valmistanut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat, sanomaan vangituille: ”Käykää ulos!” ja pimeässä oleville: ”Tulkaa esiin!” Teiden varsilta he löytävät laitumen, kaikki kalliokukkulat ovat heillä laidunpaikkoina.”* (Jes. 49:8,9).

Vankeustuomio ei ole siis aina elinkautisvankeutta. Lintu pääsee häkistään kun Vapahtaja tulee ja ottaa avaimet vanginvartioilta. *”Ja minä panen Daavidin huoneen avaimen hänen olallensa; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän sulkee, eikä kukaan avaa”* (Jes. 22:22). Sellainen on Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja. Mutta harvat tuntevat hänet sellaisena. Eivät ota häntä vastaan vapautukseen.

Jeesus, Vapahtaja, on jo vapauttanut siis jokaisen ihmisen synnin vankilasta. Kaikki on julistettu vapaiksi koska Vapahtaja on vapahtanut kaikki yhdellä ainoalla uhrillaan. Kaikkien pitäisi olla siis vapaita. Mutta vain harva ihminen on vieläkään vapaa. Suurin osa on yhä häkeissään ja saavat siellä vain vanginvartioiden tarjoamaa laitosruokaa. Monet kärsivät elinkautista vankeuttaan ja sitten iankaikkista kauhistusta. Valheen henki ja pimeyden ruhtinas pitävät heitä edelleen lukkojen takana, koska he eivät tottele totuutta. He eivät tottele Vapauttajaansa. He eivät tule häkistä ulos vaikka ovi olisi sepposelällänsä. He ovat tottuneet vankilalaitokseen ja sen valhevapauteen. He ovat laitostuneet. Heitä sanotaan Sanassa muun muassa maailman lapsiksi. He eivät tunne vapautta lentää, eivät vapauden lapsia, vapaita lintuja taivaalla. He pitävät Hengen antamaa vapautta jopa hullutuksena. Itse he hulluja ovat. Mutta heidänkin selleistään voi joku päästä vapaaksi kun lupauksen sana saa todella koskettaa sisintä ja häkkilintu uskoo kuulemansa. Mutta emme puhu tässä luennossa enempiä näistä tämän maailman häkkilinnuista.

Paluumuuttajat

Puhumme nyt niistä sieluista jotka ovat yhä häkeissään vaikka ovat kuulleetkin totuuden sanaa – ainakin omasta mielestään. Vai oliko tuo sana jota totuutena julistettiin koko totuus? Ehkä Totuuden Henki ei ollutkaan tuota sanaa lähettänyt, vaikka kuultu sana oli ollut aika lähellä totuutta. Kuultu sana ei ollut tuolloin riittävän voimallista vapauttamaan linnakundia. Usein käy niin.

On surullista että myös moni vapautettu on palannut takaisin häkkiinsä vaikka oli jo kerran vapaana. Nyt he ovat taas ja uudelleen vankeja, petettyinä häkkilintuina vaikka: ”*Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.*” (Gal. 5:1). Moni antautuu kuitenkin vanginvartioille vapaaehtoisesti, tietämättömyyttään, tyhmyyttään tai koska he eivät ole tunteneet riittävän hyvin armahduksen sanaa.

Monilla häkkilinnuilla on usein eräs outo ominaisuus. Nämä linnut kurkistelevat kalteriensa läpi ulkopuolella olevia lintuja. He tulevat siihen tulokseen että kaltereiden ulkopuoliset ja vapaat linnut ovat mitä ilmeisimmin eksyksissä, koska he näyttävät olevan vuorostaan ja sisältä katsoen kaltereiden takana. Nämä häkissä olevat eivät tajua itse olevansa vankeja koska heillehän vakuutetaan yhä uudelleen koko ajan, että he juuri ovat se ainoa puhdas, oikeaoppinen ja Jumalan valitsema joukko, jumalanvaltakunta. Ulkopuolella olevia lintuja he nimittävät sekauskoisiksi lintuparviksi. He eivät halua siis missään tapauksessa päästä pois häkeistään. Heitä varoitetaan vakavasti ulkopuolella olevista vaaroista, eli noista vapaana lentävistä linnuista. Kauan vankeudessa elänyt lintu on vielä ominaisuudeltaan sellainen, että vaikka se päästettäisiinkin vapaaksi, se hakeutuu pian vanhojen vangitsijoihinsa luo ja pian ovat jälleen tutussa pilttuussa ja häkkilintuina. He eivät kerta kaikkiaan uskaltaneet olla vapaita. Näitä mielestään ainoita oikeita ja oikeaoppisia vankiloita on kaikkialla kristikansan keskellä. Suurin osa lienee niitä. Vaikkapa omavanhurskaus saa sellaista aikaan.

Eräässä perheessä oli häkkilintuna sievä undulaatti. Sen nimi oli Pipsa. Joka päivä ja monia kertoja se asettui orrelleen peilin eteen. Siinä se keikisteli ja pörhisteli. Se tuli siinä aina samaan tulokseen ja sanoi selvällä suomen kielellä: ”Pipsa on kaunis.” Mutta juuri näinhän tekevät lähes kaikki ihmiskunnan häkkilinnut omien kaltereittensa takana.

Jumalan pyhä laki vaatii ihmisen vankilaan takaisin. Ne joita ei ole armahdettu, laki tuomitsee ehdotta synnin vankilahäkkiin. Laki sitoo heidät kaikki häkkiin ja kintut laitetaan kahleisiin. Mutta tätä ei tarvitse sallia omalle kohdalleen. Ja silti, koko ajan, hätistellään monia ihmispoloja lain ruoskalla vankilaa kohti. Heitä ajetaan kyllä kohti ristiä, mutta vain näennäisesti. Siellä olisi kyllä se luvattu vapaus. Siellähän se on, mutta näillä lainkäyttäjillä ja monenlaisilla pomottajilla ei ole käytössään sitä armon evankeliumia joka veisi sielun armoalttarin eteen ja vapauteen. Lainalaiset opettajat kyllä puhuvat rististä ja ristin evankeliumista, mutta eivät he sitä silti julista, koska ehtoja on niin paljon. He ehdollistavat evankeliumin. Heidän opetuksessaan on aina tuo sana: jos. Ihminen jää näin sotkujen synkkään korpeen vaikka luuli jo vapautuneensa. Näin jäädään ihmisiksi, joita sanotaan kyllä kristityiksi, jopa uskovaisiksi, mutta he ovat tosiasiasa ristin luonakin vankeja. He eivät näe ristille koska heille on asetettu silmälaput silmille kuin ravihevosille. Heidän katseensa on suunnattu lähinnä vain Moosekseen. Mutta Mooses-uskoiset eivät voi vapauttaa lain kirouksen alla olevia muita mooseslaisia vaikka puhuvatkin Jeesuksesta ja rististä. On huikaiseva ero näennäisevankeliumilla ja armonevankeliumilla.

Menemme nyt peremmälle tähän kysymykseen.

Evankeliumi joka ei ole evankeliumi

Kaikki eivät siis vapaudu? Kun aito uskova alkaa nähdä paremmin karua todellisuutta, hän huomaa näitäkin ongelmia. Hän huomaa että kaikkialla kristillisyydessä on mukana omanlaisiansa taikinatiinuja joissa tehdään eli vaivataan taikinaa oman leirin leipomisia varten. Leipä joka jaetaan, on saanut usein tiinusta runsaasti vanhan leivän hapatetta ja siksi leipä ei ole happamatonta ja hyvää. Se on astian makuinen. Tarjottu leipä ei ole taivaasta tullutta mannaleipää vaan usein lahko-henkistä, isien perinnäissäännöillä maustettua ja ala-arvoista ihmisravinnoksi. Syömämiehistä tulee tällöin vapauden sijasta jonkin tunkkaisen ja happamen taikinatiinun kannattajia. He kiivailevat oman leipurinsa oppien puolesta mutta eivät tunne taivaallista leipuria ja hänen happamatonta leipäänsä. Siksi on kristillisyydessäkin niin paljon riitoja ja sielullista kiivautta. Astian maku, fariseusten hapate, on turmellut näin Vapauden Hengen luoman elämän. Evankeliumina julistettu sana ei ole siis aina Jumalan evankeliumia. Se voi olla näennäisesti oikeaa mutta sisältää kuitenkin noita pienen pieniä, tuskin edes havaittavia vaatimuksia, eli hapatetta. ”Tule sellaisena kuin olet”, sanotaan. Mutta pian alkaa jo tulokkaan korjailu noiden mielestään oikeasti uskossa olevien näköisiksi. On hyväksyttävä uuden kuppikunnan pelisäännöt. Eräässä mielessä näin tulee ollakin. Mutta tulijaa ei johdateta tässä yhä lisääntyvään iloon ja suurempaan vapauteen. Ovat alkaneet vaatimusten saarnat. Millaisia ne ovat? ”Et ihan vielä näytä meikäläiseltä. Sinulla näyttää olevan väärä kaste, väärä pyhitysoppi ja lienetkö edes kokenut oikeaa Hengellä täyttymistä. Et puhu kielillä, vaikka se varmistaisi sen, että olet saanut todellakin henkikasteen. Kuulut vielä väärään kirkkoon ja seurakuntaan. Näytät tosioudolta koska sinähän et ole edes häkissä. Meillä pysytään kuuliaisina omalle tiinulle. Meillä taas ollaan kerjäläisiä. Meillä ei saa omistaa mitään, ei uskoakaan. Se on oikeaa nöyryyttä se sellainen. Pitää vain odottaa, pitää ikävöidä. Kuulemma hyväksyt naispappeudenkin. Olet kuulemma ottanut jopa ehtoollista naisen kädestä. Et voi olla oikeassa uskossa koska käytät yhä kaulakorua ja hiukset on kiharrettu. Hihat ovat liian lyhyet, hameesta puhumattakaan. Et aio edes antaa täysiä kymmenyksiä seurakunnalle. Koska olet nainen, sinun on pidettävä suusi supussa ja oltava hiljaa seurakunnassa. Taidat haista tupakallekin. Joku tietää että olet juonut jopa viinaa. Taidat olla juoppo. Vapaus, se on kuule vaarallista. Tarvitaan meidän oppejamme pitämään joukot aisoissa. Muuten sitä hypitään aitojen yli.”

Moitelista voi olla pitkä. Kuvattu oli vain listan alkupäätä. Naisten piirissä lista voi olla hyvinkin pitkä. Tietääköhän joku, miksi?

Seurakuntayhteydessäkin aito uskova voi olla outo lintu. Esteitä mukanaololle on enemmän kuin myötäelämistä. Kun pitäisi opettaa ja antaa uskovan kasvaa, moititaan. Kaikki tämä surkeus voi tapahtua suuren hurskauden ja jumalisuuden keskellä. ”*Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttysen, mutta nielette kamelin!*” (Matt. 23:24). He tekevät karpäsestä härkäsen ja päinvastoin. Kehällisistä asioista on tullut ydinkysymyksiä. Sisintä, eli ydintä, he eivät taida edes tuntea.

Tuleehan toki muuttua, koska luonnollisesta ihmisestä ei ole vapaaksi. Luonnollisesta ihmisestä on tultava uusi luomus, uskosta osattomasta on tultava Kristukseen luottava. Kaiken tulee vain tapahtua vapaudessa ja rakkaudessa. Kehälliset asiat eivät voi olla ydinkysymyksiä. Vapaus on näet Herran Jeesuksen Kristuksen tuntomerkki. Se ei ole toki synnillistä vapautta. Se on lepoa Herrassa ja vapautta kirouksesta, laista ja ihmisten sitovista sanoista. Se on elämää Hengen johdatuksessa.

Meistä ei tule koskaan täysin synnittömiä, vaikka moni niin luulee. Kristus asuu vain syntisissä ihmisissä. Heidä hän rakastaa. Heidän luonaan hän usein vieraili fariseusten mielikarvaudeksi. Monet, mielestään hyvin näkevät ja täydelliset ihmiset kaikessa, saattavat kuitenkin hukkoa häkkilintuina. Syntinsä tunteva tarvitsee sen sijaan koko ajan Jeesuksen verta. Syntinen tarvitsee puhtautta. Hän tarvitsee elämää kuolleisuuteensa. Kivisydämestään hän haluaa tulevan hengellisen sydämen. Ja kaikki tämä tulee Vapauden Herralta.

Evankeliumin on oltava puhdasta armoa. Sen on oltava pelkkä armo ilman ehtoja. Kristus saarnaa vapautta ilman ehtoja. Tosin pelkkä saarnan kuuleminen ei vielä vanhurskauta. Toki on tultava kuulolle mutta on myös otettava armon sana vastaan. Näin lintu pääsee pois linnustajan paulasta ja

vanginvartioiden otteesta. Ja on kuunneltava Kristuksen lakia. Hänen lakinsa johtaa aina syvenevään vapauteen. Häkistä on uskallettava tulla myös ulos.

Lain mukaan meidät on tuomittu kiroukseen ja häkkiin. Kaikki olemme samassa asemassa. Mutta armo julistaa meidät vapaiksi. Vanki armahdetaan ylimmän tuomarin päätöksellä jos vanki on vedonnut asetettuun Välimieheen ja Vapauttajaan. Silloin vankilalintu vanhurskautetaan ja vapautetaan. Emme saa siis esimerkiksi sekoittaa keskenään Kristuksen hankkimaa suunnatonta vapautta ja vastaavasti omia pyrkimyksiämme tulla hyviksi ihmisiksi. Armo on annettu ehdoitta. Armo on lepo ja peruskallio. Armo on tiemme valo. Kristus on se kallio jolla lepäämme vaikka vaellus olisi vielä kovinkin keskeneräistä. Aina ensiksi on oltava armo, rauha, vapaus ja rakkaus. Mutta mitä on sen jälkeen? Edelleen tulee olla vain armo, rauha, vapaus ja rakkaus. Tulee olla tietenkin opetusta, mutta ei pelkkää arvostelua ja toisten uskovaisten mollaamista. Oman pesän puhtaana ja terveenä pitäminen on tärkeämpää kuin muiden ihmisten pahuuden voivottelu.

Vuosia sitten eräs ihminen kertoi antaneensa kokouksessa elämänsä Jeesukselle. Saa niin tehdäkin, vaikka ei Sana kyllä sellaista opeta. Sana kehottaa vasta uskovia antamaan ruumiinsa Jumalalle eläväksi uhriksi (Room. 12:1). Mutta jos sielunhätä on suuri, Herra hyväksyy ”väärin tulevatkin”. Mutta tämä kyseinen henkilö pakotettiin kuitenkin heti ”ratkaisunsa” jälkeen kiittämään Herraa saadusta uskosta ja todistamaan samassa kokouksessa. Uusi käännynnäinen ei tainnut itsekään tietää mistä piti kiittää ja todistaa. Sisimmässään hän tajusi ettei mitään ollut edes tapahtunut. Kaikki oli ollut vain sirkusta. Miehelle kävi ajan myötä hyvin huonosti. Hän ei kyennyt ottamaan enää vastaan apua, eikä evankeliumia. Hän oli joutunut salametsästäjän, eräänlaisen ”lakimiehen” ja vanginvartiijan uhriksi ja päätynyt häkkilinnuksi. Hänen kohtalonsa oli äärimmäisen surullinen!

Vapaana

Häkkilinnun osa ei ole siis pakollinen. Sen voi välttää kahdella tavalla. Vankeuden voi välttää jos ei riko lakia. Lainrikkajat joutuvat vankilaan. Näin Jeesuskin opettaa. Mutta on kuunneltavaa häntä lisää. On olemassa parempi tie. Kaikki nimittäin rikkovat lakia ja ovat tuomion alaisia. Mutta voimme päästä eroon tuomitsevan lain tuomioista kun kuuntelemme Vapahtajaa paljon tarkemmin. ”Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista” (Room. 8:2). ”Sillä laki saa aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan” (Room. 4:15). ”sillä jo ennen lakiakin oli synty maailmassa, mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole” (Room. 5:13). Laki ei enää syytä, ei moiti, ei tuomitse jos olemme Kristuksessa. Kun ei ole lakia, ei voi olla rikkomustakaan. Kukaan ei voi siis syyttää Jumalan valittuja. Laki sen kyllä tekee, mutta se on jo täytetty. ”hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessään nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan ...” (Ef. 2:15+). ”ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli meidän vastustajamme; sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin.” (Kol. 2:14). Missä laki nyt on? Se on naulittu ristille. Jeesus sanoo asian näin: ”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään.” (Matt. 5:17). Laki on siis täydessä voimassaan niille jotka yrittävät tulla kelvollisiksi Jumalan edessä lakia täyttämällä. Mutta Kristus täytti lain käskyt vaatimuksineen. Meidän ei siis tule enää yrittää sitä itse. Kristuksen täytettyyn työhön ei saa lisätä mitään. Jos laki tekisi ihmisen kelvolliseksi Jumalan edessä, evankeliumin lupausta ei edes tarvittaisi. Siksi sanotaan: ”Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista”. Ole sinä, Kristuksessa oleva ystäväni, vapaa äläkä luota lakiin ettet joutuisi uudelleen häkkiin. Lain tie hukuttaa varmasti.

Tämä kaikki tarkoittaa sitä että elämän hengen lakiin Kristuksessa ei saa lisätä mitään, ei Moosestakaan. Nämä lait eivät voi olla voimassa yhtä aikaa. Kun Jeesuksen kuolema voitiin näyttää toteen, vanha testamentti lakeineen ja säädöksineen mitätöitiin ja uusi testamentti tuli voimaan.

Vastaa sanoja on toki yhä paljon. Se on järkyttävää. Jeesuksen kuolema on toteennäytetty: ”Jeesuksen luo tultuaan he huomasivat hänen jo kuolleen eivätkä siksi katkaisseet hänen sääriluitaan. Yksi sotilaista kuitenkin työnsi keihään hänen kylkeensä, ja haavasta vuoti heti verta ja vettä. Se, joka tämän näki, on todistanut siitä, jotta tekin uskoisitte. Hänen todistuksensa on luotettava, ja hän tietää puhuvansa totta.” (Joh. 19:33–35). Testamentin muuttuminen vanhasta uuteen, tapahtui Kristuksen kuolemassa.

Julistuksessa nämä kaksi lakia on selvästi erotettava toisistaan. Vanhanliiton lakia tarvitaan osoittamaan syntimme. Eli: ”Mitä varten sitten on laki? Se on rikkomusten tähden jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu; ja se säädettiin enkelien kautta, välimiehen kädellä.” (Gal. 3:19). ”...Vapahtajamme, Kristus Jeesus, on ilmestynyt. Hän on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden lähettämällä maailmaan evankeliumin.” (2. Tim. 1:10). ”Jos perinnön saaminen perustuisi lakiin, se ei enää perustuisikaan lupukseen” (Gal. 3: 18). Apostoli Paavali toteaa vielä: ”Me tiedämme, että laki on hyvä, jos sitä käytetään lain tarkoituksen mukaisesti” (1. Tim. 1:8).

Mutta juuri siksi että lain lupaukset sekoitetaan evankeliumin armolupauksiin, häkkilintuja riittää. Heitä on joka paikassa. Mutta he ovat kirouksen alaisia, sillä: ”Ne taas, jotka luottavat lain noudattamiseen, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: ”Kirottu on jokainen, joka ei tee kaikkea, mitä lain kirja käskee.” ” (Gal. 3:10).

Kun pysymme evankeliumin lupauksissa, olemme Jumalan armoliitossa. Olemme silloin vapaita kuin taivaan linnut, emme häkkilintuja.

Kunpa olisin tämän kaiken osannut niin opettaa, että jokainen ymmärtäisi varoa kirouksen alaista häkkilinnun osaa.

Kun moni vilpityn uskova lukee monenlaista näennäisesti hengellistä kirjallisuutta, hän voi joutua aivan hukkateille. Hän saa näistä kirjoista jonkinlaisen hengellisen ripulin, kurataudin. Vatsa ei kestä kaikkien oppien sekamelskaa. Usein kirjoissa on mukana lakia sotkemassa evankeliumia ja siitä seuraa vähintäänkin vatsanpuruja. Hyvin käy sen, joka pääosin pysyy Raamatussa ja etsii sieltä ruokoihin Raamatun salaisuutta, Kristusta. Muutakin opetusta tarvitaan, mutta se kaikki on koetettava ja pidettävä se, mikä pitää kokonaisuudessaan yhtä Raamatun kirjoitusten kanssa. Pyhä Henki on annettu meille johtamaan meitä kaikkeen totuuteen. ”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa.” (Joh. 16:13). Hän on paras opettaja. On ihanaa elää vapaudessa. Se on elämistä Pyhän Hengen johdatuksessa. Häkkilintu on vapaa lentämään. Moni häkissä eläjä ei edes usko tällaisen olevan mahdollista. He ovat olleet aina häkissä siksi he kammoksuvat vapautta. Mutta vaihtoehdot ovat: vapaa vai vanki, siunattu vai kirottu, perillinen vai orja? Älä anna sotkea vapauttasi monenlaisilla vierailloilla opeilla (1. Tim. 1:3; Hepr. 13:9).

Siunattu olet sinä ihmisten joukossa, joka olet löytänyt vapauden ja siunauksen ja näin perinyt iankaikkisen elämän. Ole siis kuin vapaasti lentävä lintu. Älä jää asumaan loppuiäksesi ravintolaan JAILBIRD.

Aamen.

